

GLASILO

„Slovenskega osrednjega čebelarkega društva za Kranjsko, Koroško in Primorsko“
s sedežem v Ljubljani ter „Slov. čebelarkega društva za Spodnje Štajersko“.

□ □ □

Urejuje **FRANČIŠEK ROJINA.**

Izhaja 10. dan vsakega mesca in se pošilja udom zastonj.

Leto XV.

V Ljubljani, mesca marca 1912.

Štev. 3.

Naznanila osrednjega odbora.

Vsled sklepa odborove seje dne 21. februarja 1912 glede predavanj se naznanja, da se zglase podružnice, oziroma čebelarji iz krajev, ki žele imeti učna predavanja, ter naznanijo približno čas, kdaj da žele taka predavanja in približno vsebino. Naznanila naj se pošljejo vsaj en mesec preje na „Slov. osrednje čebelarsko društvo“ v Ljubljani.

* * *

Na razna vprašanja, do kdaj mora biti porabljen neobdačeni sladkor, odgovarjamo, da smo se o tej zadevi obrnili na c. kr. finančno ravnateljstvo, pa doslej še nismo dobili odgovora. To pojasnimo v prihodnji številki. Skoro gotovo bo rok do konca maja.

* * *

Prihodnjo številko „Slovenskega Čebelarja“ dobe le oni člani, ki poravnajo dotlej članarino, drugim se pa list brezpogojno ustavi.

❖

Podružnice prosimo, da pri poslanih imenikih tudi izrazijo željo, kateri kraji in vasi bi se še priklopilo k dotični podružnici, da se osrednje društvo ozira na to pri sestavi imenikov.

Čebelar v marcu.

Nismo preveč upali od februarja. Pokazal se nam je v vsej svoji lju-beznjivosti. Celih 14 dni sami krasni dnevi. Izlet se je vrstil za izletom, in čebele so donšale obnožino kakor kedaj v aprilu. Ko bi bilo nadalje tako, bilo bi prelepo!

Kljub solnčni toploti podnevi, so bili večeri hladni, in marsikatera čebela se je predolgo zamudila zunaj in ni našla več svojega doma. Mnogo jih je z obnožino obležalo pred čebelnjakom. Ker je spomladi „vsaka čebela krajcar“, zato jih je treba pobirati. Potisnem jih pri žrelu v najbližni panj, kjer se kmalu ogrejejo in zlezejo k drugim čebelam, veselo pozdravljene, ker so prinesle poln tovor. Radi tega še nikdar nisem opazil najmanjše nerednosti. Vobče pa se to ravnanje ne priporoča, ampak naj se jih da na toplo, nekoliko napita in drugi dan šele izpusti, da si poišče vsaka svoj panj.

Matica je v teh toplih dneh stavila vedno več jajčec, zalega je naraščala, in čebele so imele dokaj posla, da so ji donšale živeža in jo povoljno grele. Lahko si opazil, kako je izpuhtevala toplota iz panjů. Kljub temu pa le pustimo vso odejo, ker čebele rabijo sedaj več toplote kot poprej.

Marec nam še brezdvomno prinese mrzlih dni; sneg bode pobelil hribe in dol, temperatura bode padla, in čebele se bodo stiskale v grudo; bati se je, da ne bi o tem slučaju zapustile zunanje, ob kraju grozda stavljenе zalege. Vsekakor pa bode marec za letos odločujoči čas za naše čebelarstvo. Zato se čebelarji potrudimo in obračajmo vso svojo pozornost čebelam!

Toplega dne mesca marca bomo opravili glavno spomladansko pregledovanje. Panj za panjem mora na vrsto, zato le počasi in ne prehitevati. Odvzamem slámnico in jo postavim na solnce. Okno je močno prilepljeno, in izkušam ga mirno odstraniti. Zadnji satki navadno niso zasedeni. Ako so prazni, dam jih takoj na stran. Vse te satke, stare in mlade, delavske in trotove shranim za poznejši čas. V panju jih nesmem pustiti, da nimajo čebele prevelikega praznega prostora za seboj, in da se v njih ne zaredi večča. Pri pregledovanju pazim na tri okolnosti: na zalogo strdi, moč ljudstva in na zalego.

Preiščem torej, koliko imajo še trdi. Od sedaj naprej jo bode v panju vidno manj in manj. Poraba bode od dne do dne večja. Naše opazovalne postaje nam bodo brezdvomno naznanjale močno upadanje. Pri tem pa še pomislimo, da mnogoštevilna zalega tudi ni brez teže, in je poraba še večja, kakor jo kaže panj na tehtnici. Zato pa, čebelarji, pozor! Bila bi velika škoda, ako bi brez naše vednosti kar tako v miru zaspal tupatam kakšen panj, a še večja naša nemarnost, če bi svojim ljubljenkam niti potrebnega živeža ne privoščili o pravem času, in bi se jih pustilo umreti — gladu.

Če čebelam primankuje živeža, prideni jim poln strden sat iz svoje shrambe; vsak previden čebelar ínej pripravljenih nekaj takih satov črez zimó. S temi si hitro in lahko pomagaš. Sat naj stoji nekaj časa prej na

gorkem, in potem ga potisni do grozda. Varuj pa se trgati zalego narazen in vrvati med njo kakršenkoli drug sat. Če nimaš take strdi, daj jim tekoče, katero nalij previdno in pomalem v prazen sat. Tudi skoz veho jih lahko pitaš, ako je panj zato pripraven, a panj nesme biti radi tega brez svoje odeje. V skrajni sili se pita tudi s sladkorjem, ki ga skuhaj 1 kg na tričetrť litra vode ter pridno posnemaj modrikaste pene. Pitaj pa vedno le v velikih množinah in zvečer.

Zgodi se, da čebele že padajo gladu, ko prideš do njih; žrelo je polno onemoglih, dno jih je debelo pokrito, in med satki le še malo brni. Tem pa brzo pomagaj! Namešaj strdi z vodo in jo segrej, poškropi ležeče čebele žnjo in kmalu se bodo začele gibati. Da ne privabiš roparic — mogoče so ga roparice obrale — pa je najbolje, da panj odneseš iz čebelnjaka kam na toplo. Zvečer jih krepko napitaj! Daj jim 3—4 kg in imele bodo za mesec dni zadosti.

Zaradi roparic pa imej sploh vsa žrela do polovice zožena.

Končno odvzamem toliko satov, da pridem do zalege. Ta mi pokaže marsikaj. Ako je zalega brez presledka, to se pravi, da ni vmes praznih celic, je to znamenje zdrave in dobre matice. Tudi mora biti zadelana zalega gladka, in čim več jo je, tem večje vrednosti je matica. Matice same ne išči, spoznaš jo po njenih delih. Pri pregledovanju opaziš tudi moč ljudstva. Potem osnaži dno in zdevaj sate v istem redu nazaj. Končno si zapiši vse te podatke na pripravljeni list na vratih. Ne pozabi še pridjati za okno slamnice ali katerekoli odeje, in panj je pregledan.

Ako imaš v čebelnjaku zdrave in normalne razmere, bode itak prvi panj slika vseh ostalih. Tako bi tudi moralo biti, ako vedno pravilno vzimuješ. Vendar pa naletiš tudi na izjeme. Pa preiskujmo dalje! Kaj pa ta panj? Satek strdi poleg drugega. Čebel pa le bolj malo in še te nekako pobite in počasne. No, in zalege še nič? Jako sumljivo znamenje! Temu dajmo zvečer tekoče strdi in v par dneh bomo našli jajčeca, ali pa je panj brezmatičen. Takega reveža združimo s kakšnim slabičem, ki pa ima dobro matico. To se zgodi, da dodamo ob toplem vremenu brezmatično ljudstvo v medišče drugega ljudstva, ali pa zadaj za okno, da se navzamejo oboje čebele enakega duha. Drugi ali tretji dan pa jim odpreš prehod in čebele se bodo mirno združile. Prazne sate vse odvzamem, ravno tako tudi nekaj strdi, ako bi je bilo preveč.

Če pa pustiš tak brezmatični panj še nadalje v čebelnjaku, pa lahko doživiš prave čudeže. Našel bodeš jajčeca, pa še koliko! Kar po dve in več v eni celici; seveda je pa zato zopet več drugih čisto praznih vmes. To bi še ne bilo nič hudega, a jajca niso niti na dnu, ampak kar ob stenah celic. Globokeje v panju najdeš odprto zalego. Pa kako lepo rejene ličinke! Hm, to pa bodo lepe čebele! — A kaj pa je zopet to? Naslednji sat ima kar cele krtine med zalego. Videti je, kakor da bi ličinkam postale celice premajhne in čebele so v svoji brezmejni skrbnosti in previdnosti celice nategnile in jih lepo obokale. Vse to pa se je moralo zgoditi, ako predolgo nisi zapazil brezmatičnosti. Čebele so si vzgojile jeseni mlado matico še v zadnjem

trenutku, ko so izgubile staro, ki pa se ni mogla oprášiti vsled pomanjkanja troto, ali pa je začela staviti zalego navadna delavka. Izgoji se iz vsake ličinke, tudi v delavskih celicah, le trot. Tem so celice premajhne in prekratke, zato so jih čebele podaljšale. Sedaj tudi opaziš po satovju laziti nekaj troto, ki so nenavadno majhni. Takšen panj je postal trotovec. Kaj pa počnem žnjim? Tu ni rešitve, ker ne sprejme dobre matice. Treba ga je izprazniti. Izdevaj vse sate na stolico in pusti, da se ostale čebele nasrkajo strdi. Zamaši panju žrelo in iztrebi vse čebele iz panjů. Nato stresi sat za satom pred čebelnjakom na pesek ali na deske. Čebele, site strdi, bodo nekaj časa silile domu, nato pa si bodo izprosile vhoda pri sosedih. Prazne sate shrani, strdi in obnožine polne pa daj panjem, ki imajo premalo živeža. Sate s trotovo zalego daj zadaj močnim panjem. Čebele bodo v par dneh izmetale izrodke in ti osnažile satovje.

Imej pozor na napajalnik!

Nadalje bode sedaj pravi čas, da zažvepljaš svoje shranjene sate. Črvi so že na delu. Jaz zložim sate v staro skrinjo in pustim le majhen prostor, kamor položim košček opeke, na kateri gori žveplo. Sati ostanejo notri vsaj en dan. Potem pa jih zopet obesim na podstrešje, kjer je preprih. Priprava za obešanje satov je priprosta. Vzemi dva ravna kola, zbij jih v širokosti satov z dvema prečnicama v okvir. Na notranji strani ob kolih pa pribij 5 mm debele treske, na katerih visijo sati kakor v panju.

Nadalje moramo sedaj voščine raztopiti in si vliti nove medstene.

Ali si na roje že pripravljen? Imaš dovolj panjev in okvirčkov?

Končno pa še vsem čebelarjem važen opomin! Čebelarstvo procvita, panji se množijo; ali skrbimo pa tudi za obilnejšo pašo? Sedaj je pravi čas, da si naročiš semen medunosnih cvetic in rastlin. Pripravne kraje zasadi s sadnim drevjem, v bližini čebelnjaka pa nasadi par pritlikavcev, na katere se najraje vsedajo roji, da jih lahko ugrebaš naravnost v panji brez lestve in drugih stoja. Sadimo tudi lipe, akacije, javor, divji kostanj in drugo enako drevje. Zadnja šte. „Kmetovalca“ ima nekaj tozadevnih ponudb.

Naj se še uresniči naša želja, da ostane ves predspomladni čas vsaj toliko ugoden, kakor je bil svečan, pa lahko damo slovo strahu, in naše upanje na dobro leto se začne izpolnjevati.

—an.

~~~~~

Čebelarjeva spomladanska pesem.

Dragotina Kosijeva — Celje.

Čebelice moje, da spet bi nosile
cvetličnega praha, sladke strdi,
to moje veselje, to moje so želje,
nič se na svetu mi lepše ne zdi.

Jaglec rumeni v travci zeleni
prijazno naznanja veselo pomlad,
solnce me kliče, iz hiše me miče
hitro si moram še pipco nažgat'.

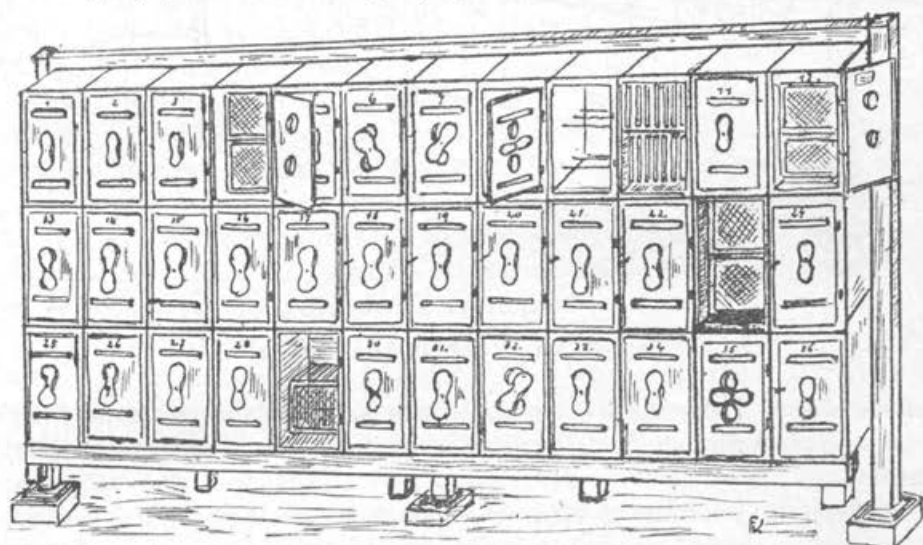
Če pri ulnjaku čebelice gledam
kaj malo potem za ves svet mi je mar,
to družba je zame, težko jo pogrešam.
Srečen zares sem jaz, čebelar!

Notranjščina čebelnjaka.

Fran Vadnal.

Dobro urejen čebelnjak je predpogoj uspešnemu čebelarjenju. Zato naj si vsak dobro preudari in napravi preje natančen načrt, po katerem si šele napravi čebelnjak. Da se sicer tudi sproti delati brez načrta ali kmalu bomo zapazili pomanjkljivosti, na katere preje nismo prišli, a se kasneje ne dajo odpraviti. Pri dobro premišljenem načrtu pa vse to izostane, in se že vnaprej lahko preračuna, kolika lesa bo treba, tako da ne pride nič po zlu, kar je posebno važno pri delu z najetimi ljudmi, ki navadno ne znajo varčevati z lesom. Naslednji sliki nam kažeta vso notranjost čebelnjaka, prirejeno za panji „Alberti-Žnideršič“. Sicer si sprednjo stran uredi lahko vsak po svoje, kakršne panji pač ima. Sliko s panji „Alberti-Žnideršič“ sem podal le, ker se

Sprednja čebelnjakova stran znotraj.

mi zde za čebelarjenje najpripravnější, posebno, ker se dajo skladati drug vrh drugega in prepeljavati v pašo. Panji pa so lahko stalno na mestu, ker se dela z umetnimi roji, in jih torej ni treba premikati. Treba je seveda dovolj močne podloge. Za panji same v treh vrstah se pa menda ni treba bati, ker so dovolj močni. — Ves čebelnjak stoji na betonskih podlagah, kakršne napraviti je igrača. Na vsaki podlagi je okrog stebra jarček za vodo, da se zabrani dohod nadležnim mravljam.

Hodnik v čebelnjaku naj bo širok, da je mogoče v njem opravljati vsa potrebna dela. Najbolje $1\frac{1}{2}$ m. Pri delu v čebelnjaku je treba zadostne svetlobe, zato tudi ne varčevati z zato namenjenimi okni. Na naši sliki vidimo v zadnji steni dve okni s šipami ter dvojne nadomestnih za čas naše odsotnosti. Leseni vetrnici, kakor okni s šipami, se poljubno potiskajo v zato napravljenih žlebičih. Da se zunaj ne dajo odpreti, naj si jih vsakdo poljubno pritrdi. Nad oknom si napravimo polico za odlaganje orodja. V

krasne, velikanske vodomete, sploh vodovodne naprave; le škoda, da so bile takrat z deskami zakrite, ker je bilo v zimskem času. Še celo one sloveče zvončke in zvonove, katerih je en velik stolp poln, in ki tako lepo ubrano zvonijo, liki najlepši godbi, sem videl; a žal, slišal jih vendar nisem, ker ravno tistokrat niso hoteli zvoniti, čakati pa nisem utegnil. Pa kruhek imajo tudi dober v Solnogradu; tega sem pa vendar pokusil, saj je bil „cesarski“, in tudi jaz sem bil takrat „cesarski“. To pa, ljudje božji, seveda pred 30 leti.

To še ni vse; tudi na Dunaju sem bil. Tam sem bil nekaterekrat po-
vabljen celo k cesarskemu obedu. Pa, da me razumete, cesar je obedoval zgoraj v svoji krasnoblesteči obednici, jaz pa spodaj na dvorišču — na „bombardon“. Trajalo je točno eno uro, namreč med tem, ko so se cesarske straže menjale. Po tem smo odkorakali med glasnim žvenketom piščal in tromb, med gromenjem bobnjev. Ta parada se namreč v cesarskem dvoru dan za dnevom vrši opoldne, kadar se straže menjajo. Dunajčani ji pravijo „Burgmusik“ (dvorna godba).

No, pa na Kranjsko! Letos bo ravno dvajset let, zato sem se tega tako živo spomnil, dasi nikdar nisem mislil, da bi mi bi bilo treba kedaj o tem celo javnosti poročati. Bil sem tako srečen, da sem moral k četrti orožni vaji, t. j. kot domobranec, in sicer na štiri tedne. Dragi moji, k temu pa že treba dobrega želodca in zdravih jeter, ako mora človek, ki ima gospodarstvo, ženo, otroke in pa še — čebele, dom zapustiti na celi mesec. Kdo me je pa vprašal, ali grem rad ali nerad?

Prijavili smo se v Celju ter izvedeli, da se peljemo na Kranjsko. Dobro, mislil sem, to pa to; tam še nisem bil. Na vlaku — seveda v onih kupejih, kjer se sicer boljše vrste konji vozijo — se nam je godilo prav dobro; prepevali smo malone celo pot. Na daljši odmor smo se ustavili prvič v Ljubljani. „Ah bela Ljubljana“, sem vzdihnil „prvokrat te vidim, ko bi mogel dobiti kak spomin.“ V tem trenutku zaslišim poročilo, da dobimo tukaj zajutrek.

Vlak se kmalu naveliča stati, zato se je začel pomikati, predno smo mislili. V Postojni smo izstopili in potem marširali celo tje pod orjaški Nanos.¹ Cesta je bila prašna in po kratki hoji smo bili beli, ko mlinarji. A tudi v prsih ni dobro del ta prah apnenega gramoza. Vročina je bila neznošna, žeja huda. Ah ta Nanos! Od Postojne se nam je zdel celo blizo, cesta pa le ni hotela izpod nog. Šli smo že dobro uro, a Nanos se nam še ni zdel nič bliže. Naposled vendar pridemo do cilja, nastanili smo se v Velikem Ubelskem. Ta dan, bilo je že proti večeru, nismo imeli hujšega opravka, nego odložiti in se odpočiti; tako je bilo povelje. Kakošna so bila naša stanovanja, ko so nas stlačili po 30—50 k eni hiši, naj Vas ne zanima, le toliko omenim, da sem se prehladil. Drugi dan pride ukaz, da nas ob 11. uri predpoldnem hoče poveljnik, domobranski podpolkovnik „inspicirati“, t. j. pregledati, ali smo vsi srečno došli. Stali smo na vasi v vrstah ter čakali do dveh, a gospoda poveljnika ni bilo od nikoder. Naposled nas pustijo stotnijski poveljniki odstopiti. Ko smo tako stali cele ure s hrbti

¹ Gora.

proti pripekajočemu solncu, se je marsikaterega polotila solnčarica. Zlasti sem se jaz čutil hudo prizadetega, ker sem bil že razun tega prehlajen. Drugi dan nas je bilo več tako bolnih, da nismo mogli na vaje. Tako smo bolehalo še več dni. Med tem je prišel 18. avgust, cesarjev rojstni dan, ki se pri vojaki prav slovesno obhaja. Vse je v največji paradi, sv. maša se služi pod milim nebom, prav kakor v vojnem času. Vsak vojak se veseli te slavnosti; tudi mi „maroderji“, ki seveda nismo bili pri paradi, splezali smo na Nanos ter od tam gledali doli proti Senožečam, na lepi ravnini vršečo se vojaško slavnost, oziroma cesarsko mašo. Tistokrat sem se učil še hribolastva; gor — na Nanos — je še šlo, a dol je bilo celo drugače.

Zdaj bo pa c. čitatelj gotovo že nevoljen: Kako spada to v čebelarški časnik, ko nam o čebelah nič ne omeniš? — Kmalo bo, kmalo, ampak vedi, da najboljše prihrani vsak za na zadnje.

Ostale dneve do popolnega okrevanja sem se pogosto izprehajal za vasjo po polju in livadah, opazoval tamkajšne sadeže in obdelovanje ter se naslajal užitka proste narave. „Vojak, pojdi sem, nabrusi nama srpove,“ mi zakliče ena od dveh žanjic, ki ste ne daleč od mene želi proso. Ni mi bilo jasno, kaj to pomeni, vendar sem se odzval povabilu ter ugodil njuni želji. Na vse pretege ste mi potem hvalili, kako srpovi režejo, in kako dobro znam brusiti. Bili sta pa naposled vendar nekako v zadregi, ko sta opazili, da nisem domačin. Zato se je starejša ženica opravičevala, češ, tukaj je splošno v navadi, da žanjice povabijo srpov brusit vsakega moškega, ki pride blizu. Ta navada baje igra tudi važno vlogo pri izberi ženinov. Druga — mladocvetoče dekle — je večinoma molčala, a ni se mi skrilo, da so se ji pri zadnjih besedah njene tovarišice ustnice nekako samovoljno raztezale v prikrit, prijeten nasmeh.

Z zanimanjem sem opazoval tamošnji svet, a nečesa je še iskalo srce. Tukaj morajo gotovo biti čebele! In res, po ne predolgem iskanju najdem med sadnim drevjem precejšen čebelnjak. Bilo je v njem okoli 60 panjev, kakor sem pozneje izvedel, sami „kranjiči“. Kličem, iščem gospodarja, pa nikogar od nikoder ni. Radovednost mi ne da miru, grem sam v čebelnjak. Ogledujem in odpiram panj za panjem; ljudstva so bila močnejša in slabēja, kakor povsod, vendar v primeri z našimi štajerskimi se mi niso zdela posebno močna, zlasti, ker še kranjskih panjev dotlej prav videl nisem. V tej čebelarški gorečnosti bi skoraj pozabil, da sem bil sam v čebelnjaku, in še kot vojak! Lahko bi me našel gospodar ter me naznanil mojim strogim predstojnikom misleč, da hočem kaj uzmati. Hitro bi se mi lahko podarilo par dni „kaše“, kakršne še nisem okusil. S pospešenimi koraki pobrišem torej iz čebelnjaka, vesel, da me nikdo ni videl. Pozneje sem bil vsak dan gotov obiskovalec tega čebelnjaka. Seznanil sem se z domačim sinom, ki je čebele oskrboval. Povedal mi je, da ostanejo čebele tu le do ajdove paše, a lastnik njihov je doma nekje blizu Trsta.

Nekega dne proti večeru grem zopet po navadi k znanemu čebelnjaku. Na cesti je stal voz; vprežena sta bila dva vola. Voz, dolg kakor je bil, je bil opremljen ob straneh z dvema dolgima drogovima, kakor dve žrdi.

Lastnik čebel je prišel po čebele, da jih odpelje proti jugu v ajdovo pašo. Pričelo se je nakladanje, a mene je to posebno zanimalo. Ponudil sem se, da pomagam. „Če si upate delati s čebelami“ — je pripomnil gospodar. Ko mu svoje razmere površno pojasnim ter ga zagotovim, da sem temu vajen, je bil zadovoljen. V kratkem času je bilo 60 panjev na vozu. Voz je bil tako dolg, da je šlo po 20 panjev, povprek položenih, v eno vrsto. V stranske drogove, na katerih je ležala prva vrsta, so bili zabiti žeblički z odščipnjenimi kapicami, tako da so le nekoliko ven moleli, da panji niso drsali. Med posamezne vrste so se pokladale late z enakimi žeblički. Nazadnje se je vse trdno povežalo z vožem, in v mraku se je že pomikal voz po cesti, ki vodi v Trst.

Z gospodarjem sva se še seveda marsikaj pomenila prav po čebelarstvo. Rekel je med drugim: „Veseli me, da ima tudi vojak veselje do čebel, ter da mu je delo pri čebelicah prijetna zabava.“ V pojasnilo sem mu odgovoril: „Jaz sem doma na Štajerskem, nisem aktiven vojak, temveč le pri vajah, ter da imam doma gospodarstvo in družino, čebelarim pa tudi že več let. Veseli me pa posebno, ko sem zdaj prvič na Kranjskem — v deželi čebelarstva — da ne odidem od tod brez vsake čebelam, oziroma čebelarstvu storjene usluge.“ Prijazno mi je stisnil roko: „Z Bogom!“ In jaz njemu. „Bog daj srečen pot!“

Čebelarji.

Spomini. Piše M. P.

Doma sem v moravški dolini. To je tista prijetna dolinica, nad katero gospoduje in čuva lepa gora Limbarska s slavnoznano božjepotno cerkvijo sv. Valentina. Moja rojstna vasica Podkraj se pohlevno stiska ob podnožju strmega hriba Cicla. V tem mirnem gorskem zakotju sem preživel lepa svoja mlada leta, ondi sem kot dijak prebil vsake počitnice, tja še sedaj rad pohitim med prijazne svoje sosede in stare mladostne znance, da ž njimi malo pokramljam in se pomenim o tistih časih, ko smo skupaj pohajali v moravško šolo, skupaj pasli živino, pekli krompir, turšico in repo in nastavljali polhom, ki so jeseni kaj radi hodili pokušat sladko sadje na naše vrtove. A kje so tisti dnevi! In z žalostjo opažam, da je že mnogo mojih mladostnih prijateljev šlo v krtovo deželo, odkoder ni več vrnitve. Bodi jim sladki pokoj tam na prijaznem moravškem pokopališču, odkoder lahko pregledaš skoro vso dolino.

Med svoje mladostne znance štejem tudi nekaj čebelarjev, o katerih mislim tu izpregovoriti dve, tri besede. Razkladal seveda ne bom, kako so čebelarili; prvič si nisem tega mnogo zapomnil, pa imam za tako stvar tudi premalo podlage in znanja. Opisati le hočem svoje spomine, ki sem jih

ohranil na te vrle možakarje. Pogosto se mi vzbujajo ti spomini, ljubi so mi in dragi, pa jih zato podajam in upam, da bo ta ali oni „Čebelarjevih“ bralcev prečital te črtice in se domislil starih čebelarjev, s katerimi je sam živel in občeval v svojem rojstnem kraju. Pa še nekaj! Mojim tem čebelarjem sem hvaležen za marsikako veselo urico, katero smo skupaj preživeli, da, tudi za marsikatero uslugo, katero so mi izkazali. Vračam jim torej na tem mestu svojo zahvalo in jim obenem postavljam mal, skromen spomenik, ki pa bodi pristen dokaz moje iskrene hvaležnosti in resničnega spoštovanja, katero hvaležnost in spoštovanje gojim za vedno do teh mojih vrlih čebelarjev.

1. Peletov ata.

Peletov ata je bil rednik moje matere. Ker je bil njegov zakon brez otrok, je vzela njegova žena, teta moje matere, k sebi mojo mater še kot mlado dekelce. Imela sta jo popolnoma za svojo in skrbela zanjo do tistega časa, ko se je omožila.

Po smrti svoje žene je Peletov ata prodal svoje posestvo in se preselil na naš dom, da tukaj prebije zadnje dni svojega življenja v miru in pokoju.

Peletov ata je bil častitljiv mož visoke in sloke postave. Nosil se je po starem. Še se spominjam na njegov gorki kožuh, pod katerim smo se otroci po zimi greli, in na njegove črevlje z dolgimi štebali. Pa tiste lepe rože na kožuhu! Še sedaj jih vidim pred sabo, kako so krasile krepki atov hrbet. Peletov ata je bil mož natančen in pravičen kakor zlata tehtnica. Govoril ni veliko, kedar je pa zinil, se je glasila njegova krepka in modra beseda kakor narodni pregovor. To, kar je povedal, je imel navado oviti v lepo, živo primero. Nekatero take njegove primere še sedaj žive v spominu starejših sosedov.

Okoli njegove častitljive osebe se mi plete mnogo ljubih in lepih mladostnih spominov. Izmed vseh otrok, kar nas je bilo pri hiši, je imel posebno rad mene. Ne vem, zakaj sem mu tako k srcu prirasel; morda zato, ker sem bil prvorojenec. Večino svojih mladih dni sem prebil v njegovi družbi in v njegovem varstvu.

Kot malega otroka me je silno rad pestoval. Ko sem shodil, sem ga spremljal na vseh njegovih krajših potih; no daleč itak ni zahajal, ker je bil bolehen. Ko sem začel hoditi v Moravče v šolo, mi je malodane sleherni dan stisnil nekaj drobiža v roke, da sem si mogel kaj sladkega kupiti za pod zobe pri Tomažu ali pri Štorovniku ali pri Štajgmanu v Moravčah.

Pa prišla je bridka ura slovesa. Brat moje matere, tedanji šentjakovski kapelan v Ljubljani — pisal se je Jožef Resnik — je namreč pregovoril mojega očeta, da me je dal z desetimi leti v ljubljanske šole. Meglenega, hladnega jesenskega jutra sem prvič jemal slovo od dragega doma. Najteža mi je bila ločitev od Peletovega ata. Nagovarjal je nekaj moje starše, naj bi jaz ostal doma in rajši hodil v zasilno šolo, katero so prav tedaj ustano-

vili v naši vasi. Pa obveljalo je pri očetovem sklepu. Jesenskega jutra je zapregel konjiča v kmečki lojtrski voz, naložil nekaj hrane, pa hajdi s fantom v Ljubljano. In meni je bilo hudo in Peletovemu atu še hujše. Ni mogel več obstati pri vozu, ko smo se poslavljali, zjokal se je in zavil tja proti vrtu, da si ondi ohladi srčno bol.

Pa so kmalu prišle počitnice in zopet sva bila s Peletovim atom skupaj. To sva si imela povedati. Jaz sem mu na dolgo in široko pravil o lepem mestu ljubljanskem, on me je seznanil z domačimi novicami: kdo je med tem časom umrl, ko me ni bilo doma, kje in kako se je zgodila kaka nesreča in tako naprej. Ni se nama zmanjkalo govorice. Vedno sva tičala skupaj, in ko je bilo jeseni zopet treba v šolo, nisva mogla narazen.

Pa pridem s tretjega razreda domov na Božične počitnice in najdem Peletovega ata zelo oslabiljenega. Prve dni je še s težavo hodil po svoji sobi. Potem je začel polegati; pa nekega popoldneva, še se natanko spominjam, je s težavo zlezel s postelje in odprl veliko, rdeče pobarvano skrinjo, v kateri je imel poleg drugega spravljena dva velika piskra medu. Odrezal mi je velik kos medu, da si ga namažem na črn kruh, in iz skrivnega predala pa je vzel svetel tolar in mi ga podaril, da si v Ljubljani kupim zanj nov klobuk. Tako nekam čudno mi je bilo pri srcu, ko mi je stiskal v roke tolar, tako nekam bridko, kakor bi bil ta dar za slovo. In res! Še tisti Silvestrov večer je po kratkem smrtnem boju ugasnil, kakor bi pihnil slabo brlečo svečo. Učakal je devetinsedemdeset let. Drugi dan, na Novo leto sem moral odriniti nazaj v mesto. Z bridkim srcem sem jemal slovo od mrtvega Peletovega ata. Neizrečeno hudo mi je bilo, da nisem mogel vsaj še toliko ostati doma, da bi bil starčka spremil do groba. Nisem ga mogel pozabiti Peletovega ata. Marsikaterikrat je bila moja blazina pomočena od solza, ki so se mi udirale in usipale v njegov spomin.

Peletov ata je bil čebelar. Gojil je čebele že na svojem domu. Ko pa se je preselil k nam, je dal prenesti svoj čebelnjak in ga postaviti v varnem zatišju našega vrta. Kaj rad se je mudil pri čebelah. Še ga vidim, kako je spomladi na dolge drogeve navezaval panji — saj veste, tiste male, kranjske panjiče z lepo poslikanimi končnicami — in skrbno ogrebal roje. Častitljivo ga je bilo videti jeseni, ko je pred čebelnjakom razdiral panji ali pa ko si je privezal bel predpasnik in mestil med. Hej, to smo se tedaj oblizovali otroci.

Ob domačem čebelnjaku sem prebil nekaj zabavnih in veselih ur!

Kolikokrat mi prihajajo na misel tisti lepi spomladanski in poletni nedeljski dopoldnevi, ko sem posedal z očetom, Peletovim atom in s sosedi pred čebelnjakom. To je bila že taka navada ob spomladnih in poletnih nedeljah. Po jutranji maši in po zajtrku so se naši možje malo poizprehodili po njivah in po travnikih, pregledali, kako kaže seno in žito, določili, kaj bodo prihodnji teden delali, poveselili se lepih svojih travnikov in bujnega svojega polja. Potem pa so se zbrali pred čebelnjakom na vivček tobaka in na prijateljski pomenek. Prav rad sem se pridružil vrlim možakarjem, zlasti

potem, ko sem že bolj odrasel. Včasih sem jim prebiral časopise, tudi kaka povest je bila dobrodošla. Bilo jim je res veselje brati, ko so že tako zvesto poslušali. Med branjem in pogovori je bliskoma minil čas, oglasil se je veliki zvon pri farni cerkvi v Moravčah in oznanil, da je prišla dvanajsta ura, za moravškim zvonom je zapel oni na Limbarski gori, pa oni pri sv. Trojici, pa oni pri naši podružnici na Vrhpolju. Vsa dolina je donela, vsa dolina je zamolila in sedla k južini. Ej, to so bili res mični nedeljski dopoldnevi, kaj bi dal, če bi se vrnil, če bi se vrnil vsaj eden.

Ker je bil čebelnjak precej prostoren, smo si priredili v njem udobno ležišče. Natrgali smo tiste mehke, dolge trave, ki je rasla v bregu nad Bajerjem, pa jo nanosili v čebelnjak, napravili vzglavje in ležišče pokrili z belo rjuho. Božji človek! Sedaj pa leži, kedar si zgodaj vstal v lepem spomladanskem času in se pošteno nadelal, zlekni se udobno po mehkiem senu v čebelnjaku pa poslušaj malo časa to šumenje in vrvenje po panjéh. Glasi se kakor godba iz dalje, zlasti kadar zapoje vmes matica in napoveduje, da bo kmalu roj! Ta godba te v kratkem prestavi v nek drug svet. Še ne veš prav, kedaj si sladko zadremal in še sladkeje zasanjal. Takle spanec v čebelnjaku je res nekaj nebeškega.

Klopica pred našim čebelnjakom! Lahko rečem, da mi je bil to moj najljubši prostor, kedar sem prišel o Binkoštih ali o velikih počitnicah domov. O Binkošti! Sedeti tu na klopici v mehkiem mladoletnem večeru, ko se ves vrt napaja v prijetnem cvetličnem vonju, ko sta se mogočni lipi pred hišo osuli s cvetjem in z opojno hrano tako premotili čebelice, da zvečer še v panjove niso znale, ampak so podremale kar na lipovih vejah! O velikih počitnicah! Sanjati na klopici prijaznega avgustovega večera, ko cvete tam onstran vrtné ograje deviška ajda, ko zore slive in češplje in cimbare in prve hruške in jabolka, ko napolnjuje zrak vonj pokošene otave. Kdor ni še takega večera prebil ob kranjskem čebelnjaku, sploh ne ve, kaj je lepo na svetu. Nepozabljene tiste urice, ki sem jih preživel ob domačim čebelnjaku, bodisi vtopljen v lepo čtivo, bodisi v mislih pohajajoč po gajih mladostnih sanj.

Še en spomin na domač čebelnjak. Velika noč! Prelepa nedelja. Ura gre na polnoč, kar nastane silovit potres. Podzemsko bučanje, pokaenje zidovja, škripanje lesovja, tuljenje živine, jok in krik in vzdihavanje ljudi, ki beže iz hiš. Velikonočni pondeljek. Tako lep dan, pa gleda tako žalostne prizore. Širijo se grozne govorice, da pride še hujši potres. Tedaj smo se umaknili iz hiše in več večerov prespali v čebelnjaku. Pa se je umirila zemlja, minil strah in smo zopet poiskali stara ležišča v hiši. Za silo nam je pa le dobro služil čebelnjak. A prijetne niso bile te noči v njem. Še večkrat nas je predramilo skrivno bučanje, preplašil nas nepričakovan sunek.

Tako pa pozdravljen moj čebelnjak, ti draga priča mnogih lepih dni in sladkih uric moje mladosti. Le krepko stoj tam v tihem zatišju očetovega vrta s svojimi kranjskimi panjiči in s svojimi sicer malo nerodno poslikanimi končnicami, ki ste bile pa v mojih otroških dneh predmet mojega občudovanja in čislanja. In ti prijazna klopica! Kedaj se zopet usedem nate in

malo posanjam! No, ko zazeleni pomlad, te pa prav gotovo poiščem. Samo ne zameri, ne bom prišel več k tebi kot mladi, sanjavi študent, ampak kot mož, kateremu se je marsikak mladosten up podrl. Pa vse eno, tako rad te imam ti moj čebelnjaček s klopico tvojo, kakor tedaj, ko še nisem poznal sivih las na svoji glavi. Ej veš, spomini pa le ostanejo, pa ljubezen do domačega kraja in vrta in čebelnjaka tudi!

† Bernard Ritsche.

Iv. Jurančič.

Dne 29. januarja je umrl Bernard Ritsche, svetovno znani izdelovatelj čebelarskega orodja na Badenskem v Nemčiji. Temu možu je hvaležen ves čebelarski svet, zato se ga spominjamo tudi v našem listu. Ritsche nam je podal namreč eno izmed najvažnejših čebelarskih orodij, t. j. stiskalnico za umetne sate. Sicer je to stiskalnico pravzaprav izumil J. Mehring že l. 1857, a ta je bila lesena. Ritsche je to iznajdbo prenesel od lesa na kovino ter jo izpopolnil do današnje dovršene oblike. Prve te stiskalnice so bile ročno delo, so se odtiski celic izrezovali ali gravirali; to bi bilo dandanes sila drago delo, ter bi si mogel le najpremožnejši čebelar kaj takega omisliti. Ritsche pa je k temu izumil mašinsko delo, električni tok, tako da se po enem modelu galvaničnim potom lahko naredi veliko število celo enakih plošč, ravno tako, kakor fotografski aparat naredi z eno prvotno ploščo veliko enakih slik.

Razun tega je še važna Ritschejeva iznajdba „Badenija“, greben za odkrivanje medenih satov; potem „Blisk“, svetilka za pritrjevanje satov na okvirce, in še več priprav, ki dobro služijo pri vlivanju umetnega satovja. V Ritschejevi tovarni se izdeluje mnogo čebelarskih potrebščin, a skoraj vse je dobro, solidno in cena zmerna. Zato se sme reči: Ritsche je bil pošten, pravičen mož. Na razstavah in velikih čebelarskih shodih je bil često v družbi velmož, kakor so bili Dzierzon, Vogel, Gravenhorst, dr. P. vitez Beck, Bela Ambrozi, Muck, Alfonsus, dr. Kühl itd., kar znači, da je užival občno spoštovanje.

Pisec teh vrstic se je seznanil z njim l. 1894. na Dunaju, in od tega časa sta si bila vedno dobra prijatelja. Zadnjič sta se sešla v Ljubnem l. 1906.

Tvrdka Ritsche bo pod sicer dosedanjimi razmerami obstojala in delovala še nadalje pod vodstvom vdove in dveh sinov.

Na tozadevno prošnjo je med drugimi tvorničarji Ritsche prvi in brez vsakega ugovora dovolil „Slovenskemu čebelarskemu društvu za Spodnje Štajersko“ pri nakupu čebelarskih potrebščin ugodnost 10% popusta ako se naročajo potom društva ali podpisanega. Vrlemu možu blag spomin!

Naše opazovalnice.

Poročevalec Jos. Verbič.

Mesečni pregled za februar 1912.

Kraj	Učinek tehtanega panjů										Temperatura			Izletnih dni	Dni					
	Donos			Upad			Čist(a)				najvišja	najnižja	srednja mesecna		z dežjem	s snegom	s solncem			z vetrom
	Mesečna tretjina						pre- bitek	po- raba	Najvišji donos	Dne							0	1/2	celi	
	1	2	3	1	2	3														
Ljubljana	—	—	—	30	25	20	—	75	—	—	18	—8	5·3	15	6	3	12	19	8	18
Ilirska Bistrica	—	—	—	20	40	20	—	80	—	—	16	—6	5·7	13	9	2	11	8	10	11
Kranj	—	—	—	25	32	27	—	84	—	—	14	—6	6·3	13	5	2	13	5	11	13
Podgorje pri Kamniku	—	—	—	40	50	50	—	140	—	—	17	—10	5·6	18	9	3	8	14	7	18
Rova pri Radomljah	—	—	—	20	62	68	—	150	—	—	11	—10	2·8	20	12	5	10	11	8	11
Metlika	—	—	—	25	40	45	—	110	—	—	15	—8	5·5	18	9	3	5	22	2	25
Struge pri Dobropoljah	—	—	—				—	—	—	—	16	—13	3·3	17	7	3	19	1	9	25
Strlac pri Šmarjeti (Dol.)	—	—	—	15	5	—	—	20	—	—	19	—7	6·9	18	7	2	9	10	10	20
Brojnica pri Nabrežini	—	—	—	20	20	10	—	50	—	—	17	—3	9·1	23	12	2	15	3	11	6
Sv. Duh na Ostrem vrhu	—	—	—	50	50	70	—	170	—	—	16	—10	4·5	20	2	3	6	15	8	.

„Učinek tehtanega panjů“ je naveden v *dkg*.

Ljubljana. V februarju smo imeli najlepše vreme. Prvi teden je bil mrzel, a takoj za tem je prišlo južno vreme in v par dneh odneslo ves sneg. Dne 12. smo imeli opoldne v senci že 15° C. Čebele so šle iz panjev, kakor bi rojile. 13. so pričele donašati obnožino in sicer takoj v večji množini. V tem mescu so jo dobile na leski, zvončkah, telohu, jelši in mačkovini. Napajalnice so trudoma oblegale. To se je vršilo do konca mesca, izvzemši pri nas 3 dneve. V toplih dneh smo imeli dovolj prilike odstraniti mrtvece iz panjev. Dela je bilo malo. V nekterih panjih je bilo komaj po 10 mrtvih. O pomrlih čebelnih družinah, poročala je samo ena opazovalna postaja. Vse je kazalo, da so imele čebele koncem mesca že obsežno in pokrito zalego. Če bo šlo tako po sreči še mesca marca in začetkom aprila, pa bomo dobri. Dodatno, oziroma drugače so poročale sledeče opazovalnice.

Ilirska Bistrica. V drugi, posebno pa v zadnji tretjini mesca so se čebele živahno prašile. Dne 27. so pa že prihajale domu težko obložene z obnožino. Pri nekem pregledovanju smo konstatirali, da je matica zastavila zalego že začetkom tega mesca. Čeravno prezimujemo več sto panjev, ni dosedaj še nobeden odmanjkal. Žnideršič.

Kranj. Prvo obnožino so nam prinesle 12. Lesko in jelšo so prav dobro izrabile. Do sedaj je bilo prezimovanje izborno. Bojim se, da bo konec našega veselja hud maček.

Konjedic.

Podgorje pri Kamniku. Vse je v najlepšem redu. O pomrlih panjih nismo v naši okolici slišali ničesar. 27. sem dal vsakemu panju po en balon sladkorne raztopine in sedaj pa mirna Bosna do druge polovice marca, ko bo glavni pregled.

Sallath.

Rova pri Radomljah. 1.50 kg porabe v tem mescu je kazal, da se je pričela zalega že zelo širiti. — V zadnjem poročilu je stalo, da sem posvetil v panj, kar je pomota; posvetil sem na tla, ker ni bilo matice na prašnici.

Schmeidek.

Struge pri Dobrepoljah. Pri nas so začele čebele prinašati obnožino že koncem prve tretjine mesca. Proti koncu mesca sem pregledal nekaj panjev ter dobil že na 2—3 satih pokrito zalego. Tehtani panj je porabil od 1. decembra do konca februarja 3.60 kg.

Meglen.

Strlac pri Šmarjeti. Čebele so do sedaj dobro prezimovale. Ponekod je vsled napačne štedljivosti, in še bolj pa vsled nevednosti čebelarjev poginilo mnogo panjev lakote.

Gregorčič.

Brojnica pri Nabrežini. Pri nas imamo mnogo čebelarjev, ki se za čebele prav nič ne brigajo v tem času. Spominjajo se jih samo v jeseni in le, da jih oropajo njihovega pridelka. Za dobre svete in novosti so ti ljudje težko vsprejemljivi. O koristi premakljivega dela še niso prepričani. Dasiravno imamo za čebelarstvo zelo srečno lego, lepe travnike in gozd v bližini, vendar bo še dolgo trpelo, da bodo naši kraševci s pridom izrabljali te ugodnosti.

Sila.

Iz Oseka na Vipavskem. Naj povem, kakšen uspeh sem imel pretečeno čebelarsko leto. Na čebelarskem shodu v Rihemberku sva bila izmed mnogih udeležencev samo dva, ki sva se mogla pohvaliti z letino, gospod Vodopivec in jaz. Doživela sva še malo takih let. Prva spomladanska paša ni bila posebna, pač pa je bila prav dobra akacija, in ko so čebele kostanj obrale, so bili skoraj vsi panji napolnjeni. Od 15. julija do 3. avgusta pa je jelka medila, da povedati ne morem, kako. Razširjal sem prostor v panjih na vse mogoče načine, pa kar sproti so mi zadelavale. Prodal sem medu za 310 K in za 45 K voska, plemenjakom pa sem pustil še po 1 do 2 kg več zimske zaloge kot navadna leta. Od 62 panjev sem jih pustil 31, torej ravno polovico; čebele pa sem vse spravil k plemenjakom, tako da jih ima vsak poleg svojih še iz enega panjů. To je moč! — Omenim še, kako slabo je naletel neki

Tolminec. Bil je v gozdu pri Lokvah in je videl, kako močno čebele bero na jelki. Hitro se poda domu ter pripelje 80 panjev čebel v jelko 18 ur daleč. Brale so pa samo en dan. Prišla je burja in deževje in ker ga ni bilo delj časa pogledat, so mu menda vse čebele do zadnjega panjů gladu pomrle. Naj bo drugo leto srečnejši in vsi drugi. Jožef Faganel.

Iz Čušperka. Ker je bilo pretečeno leto precej dobro za čebele, zatorej jih je bilo lahko vzimiti. Potem je bila pa še zima tako ugodna, da so se lahko skoraj celo zimo prašile. Prvi očiščevalni izlet je bil na sv. Treh kraljev dan. — Dne 26. januarja sem prvič pregledoval panji, in sem našel že po 5 dni stare ličinke. Umrli ni nobeden panj, ob matico tudi ni nobeden prišel. O grizi letos ni nobenega sledu. Dne 10. februarja so začele čebele obnožnino nositi, in zdaj imamo zelo ugodno vreme, da lahko skoraj nepretrgoma nosijo med, vodo in obnožino. Tudi v okolici so čebelarji dobro prezimili svoje čebele. Ako bode sedaj ugodno vreme, posebno pa ob času, črešnjevga cvetja, ki je pri nas prva in glavna spomladanska paša, potem smemo pričakovati dobrih in zgodnjih rojev. Čebelarski pozdrav! Anton Žitnik.

Čebelarska podružnica na Robu pri Vel. Laščah je imela svoj letni občni zbor v nedeljo 28. januarja 1912. Po kratkem nagovoru predsednika podal nam je tajnik svoje poročilo. Iz tega poročila smo posneli, da je imel odbor v pretečenem letu 3 seje, svoj letni občni zbor in poučno predavanje dne 21. maja 1911, na katerem je predaval g. A. Likozar. Drugo poučno predavanje je bilo 20. avgusta, kjer je predaval naš član g. Ant. Ogrinc. Podružnica je z ozirom na število članov nekoliko padla, vendar pa je še precej močna. — Precej nato je podal poročilo blagajnik. Skupnih dohodkov je bilo 61 K 90 h, stroškov pa 23 K 27 h, prebitka je torej koncem leta 1911 v blagajni 38 K 63 h. Članov je imela podružnica 30, vštevši oddaljence, kateri so bili naši podružnici priklopljeni. Tudi v pretečenem letu so dobili 3 člani brezplačno eksportne panji, ki so bili kupljeni iz podružničnega premoženja. Podružnica je imela tudi za svoje člane umetno satovje. Odboru pa se naroča, da kupi iz podružničnega premoženja stiskalnico za umetne medstene, ki naj se izposojuje članom. Tajnikovo in blagajnikovo poročilo se odobri. — Nato se je prešlo k volitvi odbora. Predsednikom je bil izvoljen S. Koprivec, učitelj, podpredsed. A. Ogrinc iz Lužarjev. Odbornikom so bili izvoljeni: Peterlin Ludovik, Zakrajšek Janez, Neredje, Rozman, Franc Podstrmec in Podlogar Josip, Srnjak. Pregledovalca računov sta A. Žužek, Jakičevo in J. Zakrajšek, Gradišče, zastopnik podružnice pa A. Zakrajšek, Škamevec.

Na predlog gospe Kresal je bilo sklenjeno, da se tudi v letu 1912, da 3 brezplačne eksportne panji trem članom iz podružničnega premoženja. Te panji dobe: Ogrinc Matej iz Brloga, Škulj Jan. iz Srnjaka in Hiti Jan. z Vel. Osolnika. V hipu pa je bilo med čebelarji nabranih 8 K, še za dva eksportna panji; enega dobi član Krampelj J. iz Čejteža, drugega pa Zakrajšek A. iz Škamevca. Nato pa je g. J. Zakrajšek iz Gradišča nabral med čebelarji še 3 K 80 h za eksportni panj, katerega ima dobiti gospa Kresal. Potemtakem dobi 6 članov brezplačno eksportne panji.

Nato je na kratko predaval član Ant. Ogrinc o letini v pretečenem letu ter vzpodbujal čebelarje k zanimanju za čebelarsko organizacijo.

Razšli smo se zadovoljnih obrazov z novimi nadami. Sv. Ambrož pa naj bi nam v tekočem čebelarskem letu izprosil ravno tako letino pri „muhah“ kot v preteklem letu.

Peterlin Ludvik, tajnik.

Čebelarska podružnica na Robu pri Vel. Laščah. — Odborova seja, 3. marca t. l. Navzoči vsi odborniki. Tajnikom je izvoljen Peterlin Ludvik, organist iz Dolščaka, blagajnikom pa Zakrajšek Janez, posestnik iz Neredij.

Sklene se, da se ima stiskalnica za umetne medstene (katero je kupila podružnica) izposojevati podružničnim članom, da si morejo sami vlivati umetne medstene. Vsak, ki si to izposodi, je zanj tudi odgovoren.

Poučno predavanje o čebelarstvu se vrši 5. maja ob 3. uri popoldne pri **Sv. Gregorju** nad Ortnekom. Natančneje pojasnilo sledi v aprilovi številki „Čebelarja“.

Vzame se v vednost, da je za leto 1912. do sedaj plačalo 24 članov udnino.

Pripomba: Vse važnejše odborove sklepe bodem odslej objavljaj v „Čebelarju“ to zaradi članov, ki so oddaljeni, da tudi ti zvedo o delovanju odbora.

Peterlin Ludvik, tajnik.

Kupci čebel, pozor! Člani čebelarske podružnice na Robu pri Vel. Laščah imajo skupno 170 panjev čebel v kranjičih na prodaj in sicer: Rozman Fr., Podstrmec 20 panjev, Ogrinc Mat., Brlog 20 panjev, Ogrinc A., Lužarje 4 p., Zajc J., Podžaga 40 p. (za te pošta: Vel. Lašče-Karlovica). Koprivec A., Rob 30 p., Kresal Franja, Rob 12 p., Hiti J., Vel. Osolnik 20 p., Peterlin Lud., Dolščak 6 p., (za te pošta: Vel. Lašče-Rob). Krampelj Jož., Čejtež, pošta Turjak 10 p, in Žužek A., Jakičevo pošta Vel. Lašče 8 panjev.

Vsi panjovi so izredno močni in z mladim zarodom! Kupcu je na prosto voljo dano, od katerega člana kupi čebele.

Škofjeloška čebelarska podružnica ima svoj redni občni zbor na dan sv. Jožefa dne 19. marca po krščanskem nauku v prostorih g. Marije Jelovčan v Stari Loki. Po občnem zboru predava urednik „Slovenskega Čebelarja“ g. Fr. Rojina.

Čebelarska podružnica za Selško dolino ima v nedeljo dne 31. marca t. l. ob 1/2. uri popoldne v prostorih Gospodarske zadruge na Češnjici svoj redni letni občni zbor s sledečim vspešnim: 1. Poročilo načelnika. 2. Poročilo blagajnika. 3. Volitev odbora. 4. Slučajnosti. Po občnem zboru predava zastopnik osrednjega odbora.

Odbor.

Podružnica v Gorjah vabi k rednemu občnemu zboru, ki se vrši 19. t. m., t. j. na sv. Jožefa dan v dvorani. Ako bo le mogoče bo tudi predavanje. Člani pridite polno številno. Polda, tajnik.

ŠTAJERSKE PODRUŽNICE.

Čebelarska podružnica za konjiški okraj ima svoj občni zbor na Jožefovo po večernicah v Čadramski šoli. Po občnem zboru se bode pri ugodnem vremenu pokazala v šolskem čebelnjaku praktično spomladna revizija. — V slučaju izredno slabega vremena se vrši občni zbor prihodnjo nedeljo dne 24. t. m. ob istem času. Čebelarji domači in iz okraja, pridite polnoštevilno. Odbor.

Jubilejna razstava »Slovenskega čebelarskega društva za Spodnje Štajersko«. Povodom desetletnice svojega obstanka priredi „Slovensko čebelarsko društvo za Spodnje Štajersko“ letos čebelarsko razstavo, ki se bode otvorila dne 29. junija in 7. julija zaključila. Opozarjamo spodnještajerske čebelarje, naj že sedaj začnejo s pripravami, da bode uspeh tem sijajnejši. Podrobnosti se bodo objavile v prihodnjih številkah „Slovenskega Čebelarja“ in v različnih slovenskih časopisih. Kosi.

KOROŠKE PODRUŽNICE.

Občni zbor čebelarske podružnice v Podravljah na Koroškem se vrši dne 7. aprila ob 3. uri popoldne v Vošpernikovi gostilni. Na občnem zboru bo predaval gosp. nadučitelj A. Likožar iz Ljubljane. K obilni udeležbi vabi odbor.

II. odorova seja

dne 21. februarja 1912.

Poroča tajnik Hinko Zirkelbach.

Navzoči razven g. A. Žnideršiča vsi odborniki.

1. Na predlog g. Humeka se sklene objaviti v „Slovenskem Čebelarju“ poziv, da se zglase podružnice, oziroma čebelarji iz krajev, ki žele imeti učna predavanja, ter naznanijo približno čas, kdaj da žele imeti taka predavanja in približno vsebino.

2. Gospodu uredniku se naroča, da zaključi list dne 14. vsakega meseca, ter se v določeni uri in v določenem lokalu napraviti končna revizija.

3. Odbor sklene, da se naroči gospodu uredniku, da napiše za vsako številko vsaj en članek poljubne vsebine.

4. Odbor sklene soglasno, da se zviša honorar za originalne članke od 4 na 5 h od vrste.

5. Odbor sklene soglasno, da se manj važna poročila v „Slovenskem Čebelarju“ tiskajo dvostolpno z manjšimi črkami.

6. Odbor naproša urednika, da priporoča v „Slovenskem Čebelarju“ Albertijev panj za med in kranjiče normalne mere za kupčijo.

7. Odbor sklene vsled prošnje Fr. Korenčana, naj vpliva, oziroma napravi vlogo na c. kr. kmetijsko družbo in event. osebno posreduje, da razdeli kmetijska družba letos mesto sive ajde črno ajdo med prosilce.

8. Odbor sklene glede predavanja pri Kamniški podružnici, da o tem sklepa pri prihodnji seji.

9. Odbor vzame na znanje, da gosp. Avg. Korbar ne sprejme mesto revizorja in volitev drugega revizorja se predlaga na prihodnjem občnem zboru.

10. Odbor določi tajniku in blagajniku za tekoče leto 250 K honorarja.

Listnica uredništva.

Pri najbolj volji nismo mogli priobčiti vse tvarine; pride pa prihodnjič na vrsto.

Naznanilo.

Slovensko čebelarsko društvo za Spodnji Štajer bode rabilo za kuhanje medice večjo množino medu.

Čebelarji, kateri še imajo med in ga želijo prodati, naj pošljejo ponudbe do 20. marca na naslov gospoda Josipa Kosija, čebelarja na Bregu pri Celju.

Nastavijo naj se zadnje cene, ker ni časa več za barantanje.

Spodnještajerski čebelarji, ki morebiti mislijo medico v večji meri razstaviti, oziroma točiti, naj to istotako naznanijo do 20. marca na omenjeni naslov.

Odbor.

MALA NAZNANILA.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le dvakrat v letu.

Med, garantirano pitanec, kg 1 K 30 v, v škaflik razne velikosti in v pločevinastih posodah 5 kg za 7 K 30 v s posodo vred, dalje med v satovju, nekaj močnih kranjskih plemenjakov, ter deteljno in repno seme prodaja Mihael Zelnik, Dvorje, p. Cerklje, Gorenjsko. 2—1

60 panjev čebel v kranjskih panjih je na prodaj. Cena po dogovoru. Andrej Kopač, Ledinci, h. št. 6, pošta Žiri, Gorenjsko. 2—1

Čist, točen med, v pločevinastih posodah z 4 kg vsebine za 7 kron, poštnino plača uaročnik, pošilja po povzetju ali predplačilu. — Tomaž Plohl, čebelar, Korčice štev. 12, p. Sv. Tomaž pri Ormožu, Štajersko. 1—1

150 kilogramov zanesljivega pitanca, doma pridelanega ima naprodaj kg po K 140 Jožef Mrak, posestnik na Viču št. 21. 2—1

Prodaj, siljen radi nedostaje časa, po najnižjih cenah in pod najugodnejšimi pogoji **100 panjev čebel** in sicer 75 premakljivim delom, ostali kranjiči, kakor tudi razno čebelarsko orodje in prazne panje. — Drago Bratina, učitelj, V. Žabje, pošta Cesta-Sv. Križ pri Gorici. 2—1

Imam sod **114 l vsebine medu** na prodaj. Med je moj domači pridelek ter garantiran za pitanje. Cena nizka. Na postajo Rakek postavljen kg 140 K. Sod se plača po vrednosti ali pa se mora vrniti. Imam tudi **10 kg čistega voska**. — Andrej Bombač, trgovina z mešanim blagom, Krušce pri Cerknici, pošta Begunje. 2—2

Garantirano pristni med pitanec v jako okusno zlato lakiranih pločevinastih posodah 5 kg 9 K franko. Umetno satje kg po K 440 prodaja Miha Kunovar, čebelar v Dravljah, p. Št. Vid nad Ljubljano. 2—1

Štefan Homan, čebelar v Škofji loki ima naprodaj **300 kg zanesljivega pitanca** in 40 kranjskih panjev čebel. Cena po dogovoru. 2—1

Okrog 150 panjev čebel, kranjičev, je naprodaj. Kupci naj se oglase pri Jožefu Rakovcu, Zgornja Dobrava, p. Kropa, Gorenjsko. 2—1

I. N. Babnik, Dravljje pri Ljubljani prodaja: **Zanesljiv med pitanec in točen med** 5 kg posoda 750 K —. Vsak pravi čebelar mora imeti Janševi knjigi: »**Popolni nauk o čebelarstvu**«, eleg. vez. 240 K, broš. 2 K; »**Razprava o rojenju čebel**«, eleg. vezana 160 K, broširana 120 K. Za oddati imam tudi nekaj skoro novih **panjev »Pavlinovcev«** à 5 K. Končnice imajo originalne slike. 5—2

Prodaj 20—26 panjev čebel na 14—16 satnikih nemške normalne mere od 12—14 kron. — 6 lanskih matic po 4 krone. — Točen ajdov med, zanesljiv pitanec, 6 kg v pločevinasti posodi 10 K 80 h. Čez celo leto prodajam tudi čebele. Jakob Lubec, čebelar, Formin, pošta Možganjci, Štajersko. 2—1

17 praznih panjev z okvirji, 1 leto stare, dolžina 56 cm, visoki 31 cm, široki 41 cm po 8 K komad poslavljene na kolodvor Št. Janš, **proda Anton Lavre**, trgovec v Št. Janšu, pošta Krmel, Štajersko. 2—1

Več škafov pristnega medu, pitanca 130 K kilo. V večji množini še ceneje. J. Eržen, Cerklje, Gorenjsko. 2—1

Martin Peterneelj, čebelar, Cerkno na Goriškem št. 9 **proda 150 kranjskih panjev čebel**, panj po 10 K, postavljeni na kolodvor Sv. Lucija ali Škofja Loka. Manj kot 50 panjev za en voz se ne proda. 2—1

Mihael Šerjav, posestnik in trgovec na Kaplji ob Dravi, pošta in postaja Svetna vas na Koroškem ima na prodaj: **180 navadnih panjev gorskih čebel**, ki so utrjene na višočini od 1000—1200 m, $\frac{1}{2}$ do $\frac{2}{3}$ izdelanega satovja, širjava 32 cm. Cena 12—13 K. Pod 32 cm širjave cena nižja. 2—1

29 navadnih kranjičev, dobro prezimljenih, cena po dogovoru. Luka Šraj, vas Knape, Šelska dolina. 2—1

6 krepkih kranjskih plemenjakov ima naprodaj Niko Sallath, Podgorje pri Kamniku. Cena 10—12 kron. 2—1

Pritlikavo sadno drevje, špalir, divje kostanje, grozdčije in kosmulje **proda poceni** I. Lukman, Šoštanj. 2—1

Naznanilo.

3-2

Izdelujem

Albertijeve panji.

Cena kompletnemu panju 12 K. Pri večji množini primeren popust.
Martin Klemenčič, mizar na Vrhniki 112.

Albertijeve panji

izdelani po Znider-
 šičevem origina-
 lu, opremljeni z 18
 okvirji racionelne

mere, matično rešetko in drugimi pritiklinami, dalje, remeljece za okvirje v vseh dimen-
 zijah, blazine za Albertijeve panji in druge potrebščine izdeluje

Alojzij Trink, mizarstvo
: s stroji :
v LJUBLJANI, Linhartova ulica št. 8.

Cena kompletnemu panju K 17— pri večjem naročilu primeren popust. 6-3

Kranjska čebelarska zadruga v Ilirski Bistrici prodaja

trčan med zajamčeno čist, v 5 kg dežicah po K 9— franko, v 25 kg dežah
 po K 1'60 kilogram.
umetno satje iz zajamčeno čistega voska, za vsako mero prirezano,
 kilogram po K 4'60, zaboječek s 3 1/2 kg vsebine za K 16—
 poštne prosto.

Pri večjem odjemu znižane cene.

Svojim članom preskrbuje eksportne panji kot so opisani v 1. številki predlanskega „Slov. Čebelarja“ s satniki in začetki iz umetnega satja po K 4—

Iste z na žico vdelanimi sedmimi umetnimi sati po K 6'60.

Albertijeve panji kompletne kot so v lanskem „Slov. Čebelarju“ opisani po K 12—. **Iste** z okvirnimi vrati po K 13—.

Od svojih članov prevzemlje **svitel trčan med** po K 1'40, **polsvitel** po K 1'30, **poltemen** po K 1'20, **ten** in **ajdov** po K 1'10, **voščine** po K 1'10, **vosek** I. po K 3'20, II. po K 3'10, III. po K 3— kilogram, vse franko Ilirska Bistrica.

Kdor hoče postati član zadruga mora plačati vsaj 2 K na račun deleža in poslati podpisano pristopno izjavo. 12-1

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravnistvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojnu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik „Slovensko čebelarsko društvo“.

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.